

РЕШЕНИЕ

№ 24

гр. Луковит, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛУКОВИТ в публично заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАЯ Й. КИРЧЕВА

при участието на секретаря И.Г.Д.
като разглежда докладваното от МАЯ Й. КИРЧЕВА Гражданско дело № 20224320100023 по описа за 2022 година

Иск с правна квалификация чл. 422, ал. 1 от ГПК вр. чл. 79, ал. 1 вр. чл. 240 вр. чл. 99 от ЗЗД.

Ищецът Угренова Естейт ЕООД (с предишно наименование ЮБЦ ЕООД), ЕИК **** със седалище и адрес на управление: **** чрез пълномощника адв.В.Г. е предявил иск срещу ответника М. И. Ш. от с. ***, с която се иска от съда да приеме за установено между страните, че ответникът дължи на ищцовото дружество следните суми: 59,97 лв. – представляваща неустойка по договор за мобилни услуги от 01.03.2018 г. сключен с БТК ЕАД, като вземанията на БТК ЕАД по силата на договор за цесия от 16.10.2018 г. са прехвърлени на „С. Г. Груп“ ООД, което от своя страна го е прехвърлило с договор за цесия от 01.10.2019 г. на ищеца „ЮБЦ“ ЕООД и за вземането е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 583/2021 г. на РС-Луковит. Претендират се съдебни разноски за заповедното и исковото производство.

Ищецът основава иска си на Договор за предоставяне на мобилни услуги с клиентски номер *****, сключен между „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД и ответника М. И. Ш., от дата 01.03.2018. г., с който е добавен за ползване мобилен номер *****, по избран тарифен план Smart L, с месечна абонаментна такса в размер на 23.99 лв. с ДДС за срок от 24 месеца.

На основание договора са издадени фактури, обективиращи вида и размера на незаплатените услуги, а именно: 1243478264/22.03.2018 г., 1245245839/22.04.2018 г., 1246929745/22.05.2018 г., 1248921393/23.06.2018 г. за потребените от ответника електронни съобщителни услуги за период на потребление от дата **22.02.2018 г. до дата 22.06.2018 г.** Абонатът потребил и не заплатил мобилни услуги, фактурирани за два последователни отчетни месеца - за месец 03/2018 г., 04/2018г., 05/2018 г., и за месец 06/2018 г., което обусловило правото на БТК да прекрати едностранно индивидуалния договор на абоната – на 25.06.2018 г. След едностранното прекратяване на индивидуалните договори на ответника мобилният оператор е издал по клиентски номер №*****, крайна фактура *****/22.07.2018 г., за периода от 22.06.2018 г. до 21.07.2018 г., с падеж па плащане 08.08.2018 г., с начислена обща сума за плащане. В издадената крайна фактура била

начислена неустойка в размер на **59,97 лв.** за предсрочно прекратяване на договора поради неплащане на задълженията. Неустойката е формирана като сбор от трикратния размер на месечните абонаментни такси, без ДДС, както следва: 3x19.99 лв., без ДДС, за тарифен план Smart L, или общо 59.97 лв. за което е издадена крайна фактура *****/22.07.2018 г., за периода от 22.06.2018 г. до 21.07.2018 г. Вземането за неустойката в размер на 59,97 лв. било прехвърлено от БТК ЕАД с договор за цесия от 16.10.2018 г. в полза на „С.Г.Груп“ ООД, което от своя страна го прехвърлило в полза на ищеца с договор за цесия от 01.10.2019 г.

От съда се иска да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника М. И. Ш., че към него съществува изискуемо вземане на ищеца в размер на 59,97 лв., представляваща неустойка за предсрочното прекратяване на договор с клиентски номер ***** от дата 01.03.2018 г., сключен между ответника и мобилния оператор Българска телекомуникационна компания ЕАД, представляващо сбор от трикратния размер за месечните такси на всяка абонаментна услуга от сключения договор, за което е издадена фактура №*****/22.07.2018 г. за периода от 22.06.2018 г. до 21.07.2018 г.

Ответникът не представя отговор на исковата молба по чл.131 от ГПК в законоустановения едномесечен срок, не се явява и не изпраща свой пълномощник в първото заседание по делото. Не е направил искане делото да се гледа в негово отсъствие.

В депозираното по делото становище ищецът, чрез пълномощника си, направи искане за постановяване на неприсъствено решение по реда на чл. 238, ал. 1 от ГПК, като делото се разгледа в отсъствие на ищеца.

Съдът е уважил искането за постановяване на неприсъствено решение, тъй като прие, че са налице предпоставките за това:

На първо място, ответникът в предоставения по чл. 131 от ГПК срок за отговор на исковата молба, не е представил такъв. Не се е явил или изпратил представител в съдебното заседание, за което е бил редовно призван. Не е направил искане за разглеждане на делото в негово отсъствие. На второ място, налице е искане от ищцовата страна за постановяване на неприсъствено решение. На трето място, на страните са указани последиците от неспазването на сроковете за размяна на книжа и от неявяването им в съдебно заседание. И на последно място – налице е и предпоставката по чл. 239, ал. 1, т. 2 от ГПК – с оглед посочените в исковата молба обстоятелства и ангажирани от ищцовата страна доказателства, искът е вероятно основателен.

Ето защо предявеният иск следва да бъде уважен, без решението да се мотивира по същество.

По отношение на разноските.

Претендират се разноски в исковото производство – 25.00 лева за държавна такса и 180,00 лева – адвокатско възнаграждение.

При този изход на спора ищецът на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК има право да получи разноските, за които обаче доказва реално плащане. В случая това условие е изпълнено само за плащането на държавна такса.

В т. 1 на ТР№6/2013 г. ОСГТК на ВКС е прието, че когато е доказано извършването на разноски в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК. Дадени са допълнителни указания, че в случаите, в които законът предвижда задължително плащане на сумата по банков път, то това плащането следва да бъде установено със съответните банкови документи. В случаите на плащане в брой, този факт следва да е отразен в договора за правна помощ.

От указанията на ВКС могат да се направят следните изводи: 1. Съдът присъжда разноски само при доказано извършване на такива; 2. Държи се сметка за особени законови

изисквания като ограничения за плащане в брой, но и други; и 3. Договорът за правна защита и съдействие може да има част, която да бъде с характер на „разписка“.

Представен е Договор за правна защита и съдействие между „ЮБЦ“ ЕООД и Адвокатско дружество „****“, представлявано от адв. Г., в който е посочено договорено възнаграждение за правна защита и съдействие в размер на 180,00 лева с включен ДДС, платено в брой при подписване на договора, който служи и като разписка, и отразяване „внесена сума: 180,00 лева“.

Този договор не е съобразен с норми от публичен порядък, за които съдът следи служебно.

Приложеният договор за правна защита и съдействие е между дружества. Това означава, че документалната обосновааност на всяка една сделка, сключвана от тези субекти, следва да е съобразена с особените завишени изисквания на ЗДДС и ЗСч. Това са допълнителни условия от публичен ред, подобни на ограниченията на плащания в брой, споменати в т. 1 на ТР.

Съгласно чл. 113, ал. 1 ЗДДС всяко данъчно задължено лице - доставчик е длъжно да издаде фактура за извършена от него доставка на стока или услуга или при получаване на авансово плащане преди това. Адвокатското дружество, регистрирано по ЗДДС, е било длъжно да издаде фактура най-малко в два екземпляра с нормативно предвидено съдържание.

По делото не е представена фактура за извършеното плащане.

За пълнота следва да се посочи, че и извън случаите на регистрирани по ЗДДС лица, адвокатът (не адвокатското дружество), е длъжен да издава документ, отговарящ на изискванията на чл. 7, ал. 1 ЗСч за получените от него доходи (на основание чл.9, ал.2 ЗДДФЛ). Един от документите, съдържащи тези реквизити, е разписката в договора за правна защита от адвокатски кочан, защото той съдържа необходимите реквизити на първичен счетоводен документ. Съставя се в три еднообразни екземпляра, поставени в прономеровани кочани, с индигирани копия със серия и пореден номер, от които оригинала се връчва на клиента, второто копие се прилага по делото, а третото остава в кочана и се пази пет години. Сключването на договор не в утвърдения образец не влияе върху неговата валидност, а върху убеждаващо въздействие върху съда, че уговорената сума е платена. В този смисъл Решение на ВКС по н.д.783/2016 г., докладчик С.М..

В заповедното производство ищецът е направил разноски за държавна такса в размер на 25,00 лева. Заявлението е отхвърлено с влязло в сила разпореждане в частта, с която се претендират разноски в размер на 180,00 лева, представляващи адвокатско възнаграждение, поради недоказване на реално плащане.

Водим от горното и на основание чл.239, ал.2, вр. ал.1 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО между страните, че ответникът М. И. Ш., ЕГН *****, от с. **, ***** **ДЪЛЖИ** на ищеца „Угренова Естейт“ ЕООД (с предишно наименование ЮБЦ ЕООД), ЕИК **** със седалище и адрес на управление: **** сума в размер на **59,97 лева** (петдесет и девет лева и 97 стотинки), представляваща неустойка по договор за мобилни услуги от 01.03.2018 г. сключен с БТК ЕАД, като вземанията на БТК ЕАД по силата на договор за цесия от 16.10.2018 г. са прехвърлени на „С. Г. Груп“ ООД, което от своя страна го е прехвърлило с договор за цесия от 01.10.2019 г. на ищеца и за вземането е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 583/2021 г. на РС-Луковит.

ОСЪЖДА М. И. Ш., ЕГН *****, от с. ***, ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Угренова Естейт ЕООД (с предишно наименование ЮБЦ ЕООД), ЕИК **** със седалище и адрес на управление: **** сумата от 50,00 лева, представляваща направените от ищеца разноси за държавна такса в исковото и заповедното производство, като **ОТХВЪРЛЯ** искането на ищеца за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 180.00 лева.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Същото следва да се връчи на страните.

Ответникът разполага със защита срещу решението, съобразно чл. 240 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Луковит: _____